

A francia gabona-, olaj- és fehérjenövény-termesztők szakmai szövetségeinek éves kongresszusa

2013. január 23-24-én tartották Évieux-ben a francia gabona-, olaj- és fehérjenövény-termesztők szakmai szövetségeinek (AGPB, AGPM, FOP) éves kongresszusát azok közös ernyőszervezete, az ORAMA¹ égisze alatt. A kongresszus az egyes szakmai szövetségek párhuzamos, önálló ülésével kezdődött, majd ezek után került sor az ORAMA közgyűlésére, amit két kerekasztal-beszélgetés követett, majd a hivatalos beszédek – köztük Stéphane Le Foll miniszteré – zárták a két napos esemény-sorozatot. Az ORAMA-kongresszus alatt két kerekasztal-beszélgetés is foglalkozott a gazdálkodók helyzetével, kilátásaival. Az első kifejezetten a szemestermény-piacra fókuszált, a második azokat az innovációs lehetőségeket helyezte górcső alá, amikkel hozzá lehet járulni a „többet és jobban termelni” elv megvalósításához. Az esemény sokszínűségét jól mutatja, hogy a hagyományos galaestre meghívást kapott az Évieux város és körzete alkotta választókerület parlamenti képviselője, aki nem más, mint Bruno Le Maire, a 2012. májusi kormányváltáskor leköszönt mezőgazdasági miniszter. Le Maire rövid beszédet is intézett az egybegyűltekhez, biztosítva őket arról, hogy a mezőgazdaság érdekeinek védelme iránti elkötelezettsége semmivel sem csökkent, ellenzéki képviselőként is mindent megtesz azért, hogy a korábban közösen elért eredményeket megőrizhessék és a jövő érdekeit szolgáló új döntések szülessenek.

1. kép A résztvevők ellátásában komolyan kivették a részüket a megye azon termelői, akik közvetlen értékesítéssel és falusi vendéglátással foglalkoznak

A szakmai vitafórumokat megelőző közgyűlés a szakma előtt álló kihívásokkal, problémákkal foglalkozott, ezek sorában minden hozzászóló érintette a környezetvédelmi kérdéseket. Ellentétben a bio vagy ahhoz közelítő termelési rendszereket alkalmazó gazdákkal, az

ORAMA tagjai abbéli meggyőződésüknek adtak hangot, hogy a konvencionális gazdálkodást folytató gazdák is hatalmas erőfeszítéseket tesznek a környezet védelme, a természeti erőforrások megőrzése érdekében. Ennek ellenére azt az érzésük, hogy a társadalom szemében továbbra is olyan „zavaró tényezők, akik jobban tennék, ha eltűnnének a Föld színéről”. Nem mondhatnak le az öntözésről sem, mivel ez nagyon komoly termésvesztéssel járna, továbbá sajnálatos módon nincsenek alkalmazható módszerek egyes újonnan megjelenő kártevők, kórokozók ellen. Nagyon nehéz szinten tartaniuk a szántóföldi kultúrák terméshozamát akkor is, amikor folyamatosan csökkenteni kell a kijuttatott tápanyagok mennyiségét. **Pragmatikus** hozzáállást várnak el a mindenkori kormányzattól az uniós előírások alkalmazása terén, de ugyanezt akarják a GMO-kkal kapcsolatos kérdésekben is. Olyan megközelítést tartanának szerencsésnek, amikor a megfelelő szakmai tájékoztatással, tanácsadással, szakképzéssel el lehet érni, hogy az egyes előírások ne kötelező és merev utasításként jelentkezzenek, hanem vállalható feladatként. Ebben a folyamatban a termelők messzemenően számítanak az általuk működtetett alkalmazott kutatási intézetekre (pl. Arvalis), a kormányzattól pedig annak megértését várják,

hogy Franciaország és az EU szükségleteinek kielégítése érdekében csak akkor lehet a termelést elegendően magas szinten tartani, ha a termelőket partnerként kezelik – ellenkező esetben előbb-utóbb importra fogunk szorulni gabonából is.

A KAP külön fejezetet kapott a vitában, ennek két területével kimondottan elégedetlenek a termelők – a büdzsével és a zöldítéssel. Véleményük szerint a KAP uniós szinten számított büdzséje alapjaiban határozza meg a tagállamok mozgásterét is, a franciákat pedig kimondottan aggasztja, hogy Németország álláspontja változni látszik, és már nem zárja ki a büdzsé csökkentését sem. A gazdák úgy számolnak, hogy februárban nagy valószínűséggel lesz megegyezés, így az új KAP-ot már a 2014. őszi vetéseknél már alkalmazni kell.

A zöldítés szerintük elsősorban Ciolos biztos nevéhez köthető, aki ezen keresztül akarja igazolni a támogatások jogosságát. A termelők úgy vélik, ezt kénytelenek lesznek elfogadni és alkalmazni, de ezzel együtt vitatják azt, hogy a bejelentett intézkedések szakmailag mennyire megalapozottak. A 7%-os biodiverzitási küszöböt például túlzónak tartják, ahogy szakmailag problémás szerintük a legalább három kultúra termesztésére irányuló javaslat is, legalábbis a gazdaságok jelentős hányada esetében.

Az első 50 hektár megemelt támogatási szintjére vonatkozó francia miniszteri javaslatot nem értik, szerintük egyrészt kontraproduktív lehet, másrészt „fogadni mernének” arra, hogy csak Franciaország alkalmazná, senki más és az ország kimondott vesztese lenne a rendszernek. Mindenképpen olyan javaslatokra, eszközökre van szükség, ami a tagállamok széles támogatását bírja, nem pedig csak egy-két tagország fogadná el. Tartanak továbbá attól, hogy ha a régiók kapnák meg a második pilléres támogatások kezelésének jogát, akkor egészen más, a gazdálkodók számára elfogadhatatlan logika szerint osztanák el a támogatásokat. Az úgynevezett köztes zónákban (*zones intermédiaires*) gazdálkodók azt nehezményezték, hogy esetükben olyan szabályok vannak érvényben, aminek eredményeként kisebb területalapú támogatást kapnak, mint az újonnan csatlakozott tagországok termelői.

Szinte „menetrend szerűen”ⁱⁱ jött elő az pont, amikor a termelők azt kifogásolták, hogy az uniós szabályok alkalmazásában Franciaország miért akar „*pápább lenni a pápánál*” – ennek egyik megnyilvánulása volt a január 16-i gazdatüntetés a nitrát-direktíva alkalmazása ellen isⁱⁱⁱ. Az egyik fölszólaló gazda emlékeztette a jelenlévőket, hogy a tavalyi kongresszuson a vita hevében az egyik termelő azt találta mondani, szükség volna egy „*elegünk van*” (*ras-le-bol*) bizottság fölállítására. Elegük van ugyanis abból, hogy a mezőgazdaságnak – és a miniszternek – állandóan meg kell hátrálnia a környezetvédelem előtt, miközben a mezőgazdasági termelés – hiába a nélkülözhetetlen nemzetgazdasági, stratégiai szerepe – ellehetetlenül. Akkor ezzel elsősorban a vízhasználattal, öntözéssel kapcsolatos helyzetre céloztak, most azonban már általában az egész mezőgazdasági jogszabály-rendszerre, ami szerintük mára teljesen átláthatatlan, értelmezhetetlen és alkalmazhatatlan lett. A vízhasználat egyébként kifejezetten neuralgikus terület, mivel főleg az ország déli területein öntözés nélkül nem lehet biztonsággal termelni a klasszikus szántóföldi és kertészeti kultúrákat (ennek ékes bizonyítékát adta a 2011-es aszály), ugyanakkor a dombvidéki területeken kialakítható víztározók ügye hosszú évek óta holtpontra van. Nicolas Sarkozy elnökségének vége előtt több alkalommal határozottan kiállt a tározók létesítésének könnyített engedélyezése mellett, meg is kezdődött az ezzel kapcsolatos jogszabály-előkészítés, ám végül Nathalie Kosciusko-Morizet már nem hagyta jóvá a jogszabályt, a kormányváltás után pedig gyakorlatilag újrakezdődött minden. Azaz az új kormány először minden lehetséges tanulmányt el akar készíttetni annak érdekében, hogy a döntés a lehető legmegalapozottabb legyen, ez viszont könnyen azt eredményezheti, hogy évekig nem lesz változás, a termelők pedig nem tudják megoldani a télen általában jóval szükségleteken felül jelentkező és egyébként elfolyó csapadék megfogását és tárolását. Ez szerintük különösen azért érthetetlen, mivel ezen

keresztül is hozzá lehetne járulni a Stéphane Le Foll miniszter szorgalmazta „termeljünk jobban és többet” (*produire plus, produire mieux*) elképzelés megvalósításához.

Pierre Pagès, a Limagrain korábbi elnöke arra hívta föl a figyelmet, hogy Kanadával már szinte befejezte az EU a szabadkereskedelmi megállapodás tárgyalását, viszont a hírek szerint hasonló tárgyalást kezdhet a Bizottság az USA-val is. Szerinte ennek megkötését mindenképpen meg kell akadályozni, ezért szükségesnek tartja a legmagasabb szintű francia politikai szereplők tájékoztatását, mivel egy ilyen megállapodás a termelők számára kifejezetten káros lenne. Pagès a KAP jövőjével kapcsolatban is meglehetősen pesszimista volt, szerinte ennek jövőjével és az egyes reform-javaslatokkal kapcsolatosan azt kell látni, hogy már nincs érdemi mozgástér a tárgyalásokban, a cél csak a kármentés lehet. Nem tartaná szerencsésnek a merev ellenkezést sem, mert úgy szerinte többet lehet veszíteni - arra kell törekedni, hogy az elvonások a lehető legkisebbek legyenek. Ezzel együtt csak akkor tartható a piaci verseny a francia gazdák számára, ha a KAP minél erősebb, minél közösségibb és hatékonyabb – ellenkező esetben, különösen egy EU-USA szabadkereskedelmi megállapodással megtoldva, a francia termelők menthetetlenül alul maradnak az egyre globálisabb piaci versenyben. Ehhez kapcsolódott az a hozzászóló is, aki úgy vélte, „az első 50 hektár” elve teljesen szembemegy az ökonómiai realitásokkal, majd vehemensen utasította vissza azokat megbélyegző, a média és a társadalom részéről érkező megjegyzéseket, amik a gabonatermelőket jogtalan előnyökre szert tevő, irreálisan magas jövedelmet realizálóknak állítják be.

A GOF-növényeket termelők a mai napig „nem emésztették meg” azt a korábbi döntést, amikor a szolidaritás és az állattenyésztés megsegítése érdekében a kormányzat a nekik járó támogatások egy részét az állattartók számára átcsoportosította. Mint mondták, senki nem vizsgálta, hogy ez a pénz valóban az állattartókhoz került-e, úgy vélik, ennek jelentős része végül a nagy kereskedelmi láncoknál jelent meg.

A közgyűlés-részt zárva és a kerekasztal beszélgetéseket megnyitva Philippe Pinta, az ORAMA, Christophe Terrain az AGPM és Gérard Tubéry, a FOP elnöke szólt a jelenlévőkhöz. Szerintük a francia szemestermény-ágazat messzemenően kész az előttük álló kihívásoknak megfelelni, ezzel együtt maximálisan figyelembe venni a környezetvédelmi és a tágabban értelmezett társadalmi elvárásokat. Érzékeltették, a búzatermelők képesek 2050-ig évente +0,7%-kal növelni a termés mennyiségét, a kukorica- és olajnövény-termelők pedig a takarmányszükséglet és a biológiai üzemanyagok terén tudják a rájuk háruló elvárásokat teljesíteni.

Szintén az általános kérdésekhez tartoznak a kongresszust záró hivatalos beszédek, ezek sorában Xavier Beulin ([FNSEA](#)-elnök), Philippe Pinta (ORAMA-elnök) és Stéphane Le Foll miniszter szólalt föl. Ahogy az ilyen érdekképviseleti eseményeken már hagyomány, a rendezők vezetőinek beszédeire a miniszter válaszol, és ezzel a fejeződik be a rendezvény.

Xavier Beulin a miniszterhez intézett szavaiban először arra emlékeztetett, hogy az elmúlt tíz évben számos területen engedte át a politika a felelősséget a gazdatársadalomnak, ami azt jelenti, hogy egyes területeken a gazdáknak is érdemi beleszólásuk lett az ügyek menetébe. Véleménye szerint arra kell törekedni, hogy ezek mentén egy hatékony partnerkapcsolat alakuljon ki a gazdák és a mindenkori kormányzat között, de nem túllépve a saját illetékességi területeket, valamint tiszteletben tartva a másik fél jogait és kötelezettségeit.

Ami a napi aktualitásokat illeti, Beulin szerint a piacsabályozási folyamatok, a környezetvédelmi kérdések, valamint a globális kihívásokra adandó helyes válaszok keresése

egyaránt benne foglaltatik. Ez utóbbi kapcsán megjegyezte, a francia gazdáknak is felelőségük van a világ népességének élelmezésében, ezt pedig csak akkor tudják megtenni, ha nem csak jobban, de többet is termel az ország mezőgazdasága. Hozzátette, a kríziskezelés ebből a szempontból is nagyon fontos kérdés, valamint elengedhetetlennek tartja a jelenlegi termésbiztosítási rendszer fölülvizsgálatát, szükség szerinti átalakítását. A [DPI és a DPA](#)^{IV} kapcsán sajnálatosnak nevezte, hogy a DPI-t a gördülőállományra nem lehet már igénybe venni, de kifejtette, a decemberi jogszabály-módosítás sokkal rosszabb eredménnyel is zárulhatott volna a gazdákra nézve, ezzel együtt a DPU esetében további javításokra van szükség a jövőben.

Meggyőződése, hogy csak a KAP nem fogja megoldani a magas terményárak miatt kialakult problémás helyzetet az állattenyésztésben, és a most javasolt, egész Európában bevezetendő egységes területalapú támogatás sem. Sokkal inkább arra lenne szükség, hogy az állattartók esetében végbemenjen egy nagyon komoly modernizációs és restrukturációs folyamat, amihez olyan ösztönző pénzügyi alapra lenne szükség, amit pl. a növénytermesztés bevételeiből lehetne föltölteni. Emlékeztetett arra, újra szükséges lenne a nagy kereskedelmi láncokkal való tárgyalásokra, mégpedig a 2011. májusi megállapodás szellemében. Ez viszont csak akkor lehetséges, ha a miniszter tekintélyét is latba vetve rá lehet erre kényszeríteni a másik felet.

Fölkérte a minisztert, hogy legyen ott február elején a köztársasági elnök mögött az MFF-tárgyalásokon és tegyenek meg minden a KAP költségvetésének érdekében egy olyan nagyon összetett helyzetben, amikor már a németek sem annyira határozottak. Nem is beszélve a skandináv és angolszász országokról, vagy azokról az új tagállamokról, akik úgy akarnak több támogatást kapni, hogy nem kívánnak többet befizetni. Elutasítják a második pilléres támogatások regionális kezelésbe adását, mivel szerintük ez Franciaország esetében azt jelentené, hogy „22 kis agrárpolitika jönne létre” - továbbra is egységes, nemzeti szintű kezelés kell, húzta alá.

A „többet és jobban termelni” elv csak akkor valósítható meg, ha teret kap a termelői innováció, a szakma irányításával folytatott kutatás. Csak az innovációval lehet választ adni az ökonómiai és ökológiai hatékonyság kettősségére, ezt nem lehet országosan követendő általános modell alapján megoldani. Arra van szükség, hogy lehetőség legyen mindenütt a helyi sajátosságokat legmesszebbmenően figyelembe vevő termelési módszerek kidolgozására és alkalmazására.

A másik neuralgikus kérdés, ami nélkül nem lehet érdemben lépni a termelés hatékonyságának növelése érdekében, a korábban már taglalt öntözés és a dombvidéki tározók ügye, ennek kapcsán Beulin is a holtpontról való elmozdulást sürgette.

Philippe Pinta igen provokatív beszéddel készült, amire a kongresszuson addig elhangzottak alapján már számítani lehetett. Aláhúzta, a szemesztermény-előállítás az ország gazdasági talpraállításának egyik komoly szereplője lehet, de ehhez nagyon jól irányított politikára van szükség. Megjegyezte, sokkal könnyebb jó eredményeket elérni olyan ágazatokkal, amik már jól működnek, mint rosszakkal, ezért arra kell törekedni, hogy a sikeres ágazatokat ne tegyük tönkre. A szemesztermény-export – elsődlegesen búza – tavaly 7,5 milliárd eurót jelentett, ezt kell továbbra is megtartani, az ezt továbbra is lehetővé tevő KAP-ra kell törekedni. A jelenlegi Colos-javaslatot elfogadhatónak tartják, de kiállnak azért, hogy egyszerűen alkalmazható, hatékony és **minden európai gazdára egyformán kötelező** végrehajtási utasításokra van szükség a megvalósításához. Szerinte számos mostani javaslat mögött az áll, hogy a gabonatermelőknek járó támogatásokat megnyirbálják és az állattenyésztőknek adják – emlékeztette a minisztert arra, ki volt kormányon 1992-ben, amikor a gabonatermelőket is nagyon komolyan érintő KAP-reformról döntés született.

Aláhúzta, arra kell törekedni, hogy a szemesztermény-piacon minden versenytorzító hatást meg lehessen szüntetni, Európán belül mindenképpen, különösen a német-francia viszonylatban. Ellenkező esetben a francia szemesztermény-ágazat nagyon komoly veszélyeknek – konkrétan piacvesztésnek - néz elébe. Számos ágazatban Franciaország már így is két számjegyű termelés-csökkenést volt kénytelen elkönyvelni az elmúlt években, miközben Németországban ugyanezen ágazatokban legalább ekkora vagy jóval nagyobb növekedés ment végbe. Leszögezte, ebből addig kell levonnia a tanulságot a francia politikai vezetésnek, amíg nem késő!

Ami Stéphane Le Foll „első 50 hektáros” elképzelését illeti, szerinte az több ok miatt is nagyon komoly kockázatokat hordoz magában. Úgy vélte, ha megvalósítanak minden olyan elvonást, amit jelenleg terveznek, nem marad semmi az 50 hektár fölötti hektárookra, és a versenytorzítás még nyilvánvalóbb lesz. Emlékeztetett arra, nincs logikája annak, hogy a gyenge talajokon gazdálkodóktól is olyan termelést várjunk, mint a jobbaktól, és meg kell oldani a közbülső zónákban (*zones intermédiaires*) lévő gazdaságok problematikáját is. A 7%-os küszöböt legalább olyan abszurditásnak tartja, mint az 1992-es kötelező ugaroltatást, legföljebb 3%-ot tartanak bizonyos föltételek teljesülése mellett elfogadhatónak. A nemzeti konvergenciának nagyon lassúnak, fokozatosnak kell lennie, 2020-nál előbb semmiképpen sem lehet teljesen bevezetni – tette hozzá.

A „*produire autrement*” (másként termelni) kapcsán kifejtette, csak tudományos és szakmai ismereteken alapuló, de ideológiától mentes vitában hajlandók részt venni, de nem tudnak elfogadni olyan megoldásokat, ahol érdemi termésnövekedésre lehet számítani. Ami a vízbázis védelmével kapcsolatos terveket illeti, azok akár egy millió hektárt is érinthetnek, a megvalósításra vonatkozó javaslatokat pedig szakmai, gazdasági és társadalmi szempontból egyaránt megkérdőjelezhetőnek tartja. A szakma által végzett kísérletek és vizsgálatok szerinte a termelőknek adnak igazat, nonszensz továbbá, hogy a dombvidéki tározók ügye holtpontra van, noha ez is a többet és jobban elvet vinné előre. Ami a GMO-kat és a csávázási kérdéseket illeti, azt kérte a minisztertől, hogy ne a dogmák és/vagy a elővigyázatosság túlzottan és gazdasági eredményeit tekintve nagyon komoly kockázatokat rejtő elővigyázatosság elve alapján, hanem a szilárd tudományos eredmények alapján döntsön.

A biológiai üzemanyagokkal összefüggésben meggyőződése, hogy az első generációs bio üzemanyagok előállítását is tovább kell folytatni, gazdasági és környezetvédelmi okok miatt egyaránt. Ami a metanizációt illeti, ez a terület összekötő a növénytermelés és az állattenyésztés között, ezért fejleszteni kell. Emlékeztetett arra, hogy az augusztusban a gabonatermelők kezdeményezésére létrehozott szakmaközi alap egy olyan eszköz, ahol a befizetett pénzek (*minden tonna fölvásárolt gabona után két euró*) végre nem a nagykereskedelmi láncok bevételeit gyarapítják, hanem az állattenyésztés modernizációját szolgálják. Xavier Beulin-hez hasonlóan emlékeztetett a 2011. májusi megállapodásban foglaltak érvényesítésének szükségességére is.

Stéphane Le Foll miniszter az elhangzottakra reagálva előrebocsátotta, az ország nagyon komoly eladósodottsága és hatalmas külkereskedelmi hiánya miatt a helyzet nagyon nehéz, amit súlyosbít az európai krízis (görög, spanyol, olasz, portugál fejlemények), sőt tetőz a meglebegtetett brit kilépés. Ebben a szituációban próbálja meg a kormányzat a gazdaságot talpra állítani, kísérlet meg választ adni a demográfiai folyamatokra és ezekkel összefüggő társadalmi problémákra (*az ország lakossága folyamatosan növekszik, ellentétben Németországgal, emiatt például nagyon nagy számú fiatal keres huzamosabb ideig munkát*). A globális kihívások közül az egyik legfontosabbnak a környezetvédelmet és klímaváltozást

tartja, meggyőződése, hogy ha nem teszünk ezek érdekében, előbb vagy utóbb sokkal komolyabb problémákkal kell szembenézni. Ezzel együtt próbálja meg miniszterként a teljes francia mezőgazdaságot előrevinni a gazdák kollektív sikere érdekében – tette hozzá. A KAP-hoz kapcsolódva megjegyezte, Lengyelország megnyerése a francia elképzeléseknek a francia gazdák szempontjából elengedhetetlen, ezért is tett látogatást a lengyeleknél, a spanyolokat és a portugálokat pedig azért keresi meg, hogy azok megerősítsék támogatásukat. Országon belül elkerülhetetlennek tartja a történeti bázissal való végleges szakítást, de egyelőre nem tud jó megoldást arra, hogy nemzeti szinten hogy lehet megvalósítani a konvergenciát. Sőt alapvetően lehetetlennek tartja, hogy uniós szinten meg lehessen valósítani 2020-ra a minden tagországra érvényes egységes összegű területalapú támogatás bevezetését.

2. kép Stéphane Le Foll miniszter

Cáfolni igyekezett azt, hogy bármikor is fölmerült volna, hogy a magasabb szinten támogatott „első hektárok” után adott támogatásokon fölül nem lehetne támogatást kapni. Arról próbálta meggyőzni a hallgatóságot, hogy elsősorban a kedvezőtlen adottságú területeken és főleg állattartással foglalkozók esetében van szó egy „kis erőfeszítésről”, minden más támogatás változatlan marad. Uniós

szinten azt tartja legfontosabbnak, hogy a közösségi szinten elhatározottakat minden ország – igazodva a saját adottságaihoz – megvalósítsa, ellenkező esetben nagyon komolyan sérülhet a versenysemlegesség. Ami a biológiai sokféleség megőrzését szolgáló 7%-os ökológiai tartalékot illeti, szerinte azt intelligensen kell kezelni és egyáltalán nem tartja elképzelhetetlennek, hogy azon is legyen művelés, csak éppen a környezetvédelem szempontrendszerét az átlagosnál is jobban figyelembe véve.

Ami a többet és jobban termelni elvét illeti, szerinte a hozamokon már nem lehet látványosan javítani, ehelyett azt kellene kihasználni, hogy Franciaországban sokkal hosszabb a vegetációs idő, mint Európa sok más országában. Így igenis van mód arra, hogy a környezetvédelem elveit szem előtt tartva intenzívebbé tegyék a termelést. Azokra a termelői bekiabálásokra, amik a minisztert dogmatikusnak mondták, azt válaszolta, minden alkalmazott mezőgazdasági kutató intézetet meg fog látogatni annak érdekében, hogy a kutatással egyeztessen arról, mikén lehet ezt az elképzelést megvalósítani.

Somogyi Norbert, Párizs

ⁱ Az ORAMA viszonylag fiatal szervezet, 2006-ban tartotta első kongresszusát. Létrejöttéhez tudni kell, hogy az FNSEA égisze alatt a szántóföldi kultúrák termesztésével foglalkozó gazdákat három nagy ágazati szakszervezet, az AGMP (kukorica, csemegekukorica), az AGPB (kalászos gabonák) és a FOP (fehérje- és olajnövények) fogja össze, ezek közeledése már a kétezres évek elején is napirenden volt. De ahogy a francia államigazgatásban is majd 10 évre volt szükség, hogy az ágazati kifizető ügynökségeket egy egységes intézményben - a FranceAgriMer-ben - tömörítsék, a szakmának is évekre volt szüksége, míg a három szervezet létrehozta az ORAMA-t és megrendezte az első közös kongresszust (ami nem kis megtakarítást jelentett volna egyébként a gazdáknak a korábbi három külön kongresszussal szemben). Az ORAMA léte ezzel együtt nem jelenti azt, hogy a három szervezet fuzionált volna, csupán – „jó francia szokás szerint” – létrehoztak egy újabb szervezetet, ami azonban valahol ténylegesen magában hordozza annak lehetőségét, hogy az AGPM, az AGPB és a FOP egyszer összeolvad és egyetlen közös jogutóddal – ez lesz az ORAMA – megszűnik a három önálló

---

szervezet. Mindenesetre igyekeznek az ORAMA-n keresztül a három érdekképviseleti tömörülés prioritásait, álláspontjait összehangolni, egyes, mindenkit érintő kérdésekben közösen fellépni, a kukoricások azonban ezzel együtt vagy ennek ellenére minden ősszel megrendezik a saját fórumjukat.

ⁱⁱ Gyakorlatilag nincs olyan szakmai vagy érdekképviseleti rendezvény, ahol ez ne kerülne szóba.

ⁱⁱⁱ A nitrát-direktíva a gabonatermelőket kifejezetten érzékenyen érinti, mert úgy látják, hogy a kénytelenek csökkenteni a kijuttatott N mennyiségét, akkor ez negatívan befolyásolja a búza fehérje-tartalmát is. A francia búza viszont – ahogy ezt a piaci kerekasztal során Jean-Philippe Everling (nemzetközi kereskedelmi igazgató, AXERREAL) kifejtette, „borotvaélen táncol”, mivel alig tudja teljesíteni azokat a föltételeket, amiket a vevők a malmi búzával szemben támasztanak. (A nigériai piacról ezért szorultak ki, az ottani minőségi követelmények ugyanis teljesíthetetlenül magasak voltak számukra.)

^{iv} *dotation pour investissements (DPI)* és *dotation pour aléas (DPA)* – a velük kapcsolatos szabályok szinte évente változnak, hol közös plafonösszeg vonatkozik rájuk (mint pl. 2009. előtt vagy jelenleg), hol külön lehet őket kezelni, és változhat maga az igénybe vétel felső határa is, az elnevezés korábban pedig *déduction* volt mindkét esetben. December elején a Nemzetgyűlésben a képviselők megszavazták a DPI/DPA igénybe vételével kapcsolatos új szabályokat, ennek értelmében többek között egy gazdaság bevételeitől és nyereségétől függetlenül a két támogatást együttesen maximum 27.000 €-ig lehet igényelni. További változás, hogy 2013-ban a DPI-t már nem lehet értékcsökkenéssel leírható ingatlanok (*acquisition d'immobilisations amortissables*) vásárlásakor alkalmazni, viszont a lassú forgású raktárkészletek és a szövetkezeti társaságokban való üzletrész vásárlására igen. A DPA-t ezentúl a hivatalosan elemi csapásként bekövetkezett káresemény időpontját megelőző vagy követő hat hónapon belül lehet igénybe venni. Könnyítés, hogy a biztosítás megléte ezentúl nem lesz az igényelhetőség követelménye, valamint elegendő lesz egy elkülönített számlán ezentúl csupán az igényelt összeg felét letétbe helyezni, valamint nem kell ezt a könyvelésben az eredmény oldalon föltüntetni. A könnyítések ellentételezéseként a DPA fölhasználását viszont az eddigi 10 évről 7 évre rövidítették.